

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 kwietnia 2008 r. [wspomnianej w piśmie z dnia 3 kwietnia 2008 r. skierowanym przez Komisję do Liga para a protecção da natureza (zwanej dalej LPN)] — w którym Komisja umorzyła postępowanie w sprawie skargi nr 2003/4523 dotyczącej budowy zapory wodnej Baixo Tabor — ze względu na fakt, iż decyzja ta jest oparta na niesłusznym założeniu, że zachowane zostały podstawowe wymogi dotyczące korzystania przez skarżącą (LPN) z przysługujących jej uprawnień w zakresie udziału w postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi dotyczącym projektu „Zapora wodna Baixo Sabor”, które zostało wszczęte w drodze skargi nr 2003/4523 skierowanej do Komisji Wspólnot Europejskich;
- stwierdzenie nieważności decyzji, mocą której Sekretariat Generalny Komisji w sposób dorozumiany oddalił wniosek potwierdzający złożony przez LPN w dniu 19 lutego 2008 r. na podstawie art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001 r. ⁽¹⁾;
- zasądzenie na rzecz LPN symbolicznego odszkodowania za naruszenie jej uzasadnionych oczekiwań dotyczących lojalności Komisji w jej postępowaniu i przestrzegania przez nią przepisów proceduralnych;
- nakazanie Komisji — na podstawie art. 64 i kolejnych regulaminu — przedstawienia Sądowi wydanej rzekomo decyzji o umorzeniu postępowania z dnia 28 lutego 2008 r., której ani nie doręczono skarżącej, ani nie opublikowano;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumentyDecyzja o umorzeniu postępowania

Decyzja o umorzeniu postępowania jest nieważna z uwagi na oczywiste naruszenie prawa do przedstawienia uwag wstępnych, które Komisja sama przyznała LPN.

W ten sposób Komisja odmówiła dostępu do jakichkolwiek dokumentów będących częścią akt, który umożliwiłby skorzystanie z prawa do przedstawienia uwag wstępnych, nie określając nawet „przepisów wewnętrznych” (na które się powołuje), na podstawie których przyznała to prawo.

Doszło również do naruszenia podstawowych zasad, takich jak zasady dobrej wiary, lojalności, przejrzystości i dobrej administracji, z uwagi na fakt, że uwagi nie mogły nawet być przedmiotem analizy przed przyjęciem ostatecznej decyzji o umorzeniu postępowania (pomiędzy wysłaniem uwag wstępnych — mających postać czterdziestostronicowego tekstu w języku portugalskim, w którym przedstawiono nowe fakty i argumenty — i wydaniem decyzji o umorzeniu postępowania upłynęły bowiem niecałe 24 godziny).

Decyzja oddalająca wnioski w sposób dorozumiany

Biorąc pod uwagę przepisy rozporządzeń nr 1367/2006 ⁽²⁾ i nr 1049/2001, które potwierdzają w sposób jednoznaczny prawo dostępu do „przepisów wewnętrznych”, na których oparte jest przyznanie prawa do przedstawienia uwag wstępnych, milczenie Komisji, a następnie Sekretariatu generalnego w fazie wniosku potwierdzającego — jest niezrozumiałe i stanowi bezpośrednie naruszenie prawa dostępu do dokumentów i informacji przewidzianego we wspomnianych rozporządzeniach.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 str. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, str.13).

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — Forum 187 przeciwko Komisji**(Sprawa T-189/08)**

(2008/C 183/50)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Forum 187 ASBL (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: A. Sutton, G. Forwood, Barristers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nie przewiduje ze skutkiem na przyszłość rozsądnych okresów przejściowych dla centrów koordynacyjnych, do których odnosi się wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 czerwca 2006 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- podjęcie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za konieczne.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2008/283/WE z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie systemu pomocy ustanowionego przez Belgię na rzecz centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii, zmieniającej decyzję 2003/757/WE⁽¹⁾ po częściowym stwierdzeniu nieważności tej decyzji przez Trybunał Sprawiedliwości⁽²⁾. Trybunał orzekł w tym wyroku, że decyzja Komisji z 2003 r. nie przewidywała środków przejściowych w stosunku do tych centrów koordynacyjnych, których wnioski o przedłużenie zezwolenia nie zostały rozpatrzone w dniu notyfikacji zaskarżonej decyzji lub których zezwolenie wygasło wraz z notyfikacją tej decyzji lub tuż po niej.

Zaskarżona decyzja wprowadza okresy przejściowe dla grupy centrów koordynacyjnych, do których odnosi się wyrok Trybunału.

Na poparcie swoich twierdzeń skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja:

- jest niezgodna z prawem wspólnotowym z zakresu istniejącej pomocy państwa, którego jednolitej wykładni dokonują sądy wspólnotowe;
- narusza uzasadnione oczekiwania centrów co do możliwości skorzystania z rozsądnego okresu na załatwienie ich spraw handlowych i podatkowych po wydaniu przez Komisję ostatecznej decyzji kończącej postępowanie w sprawie istniejącej pomocy (doręczona skarżącej w dniu 17 marca 2008 r.);
- narusza art. 254 ust. 3 WE;
- przewidując pobór i zapłatę podatków ze skutkiem wstecznym w wypadku istniejącej pomocy, nakazuje w rzeczywistości odzyskanie pomocy, tak jakby chodziło o pomoc niezgodną z prawem, przez co narusza zasadę, że istniejące systemy pomocy mogą być zmienione jedynie na przyszłość, po dniu wydania przez Komisję ostatecznej decyzji kończącej postępowanie w sprawie istniejącej pomocy;
- narusza uzasadnione oczekiwania centrów koordynacyjnych, które oparły się na postanowieniu prezesa Trybunału Sprawiedliwości z dnia 26 czerwca 2003 r.⁽³⁾ jako podstawie prawnej, w oparciu o którą mogły uzyskać przedłużenie zezwoleń;
- narusza zasady równego traktowania i niedyskryminacji, traktując w odmienny sposób, bez obiektywnego uzasadnienia, różne grupy centrów koordynacyjnych.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008 L 90, str. 7.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C 182/03 i C 217/03 Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I 5479.

⁽³⁾ Postanowienie prezesa Trybunału Sprawiedliwości z dnia 26 czerwca 2003 r. w sprawach połączonych C 182/03 R i C 217/03 R Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Rec. s. I 6887.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — JOOP! przeciwko OHIM

(Sprawa T-191/08)

(2008/C 183/51)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: JOOP! (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: H. Schmidt-Hollburg, W. Möllering, A. Löhde, H. Leo, A. Witte, T. Frank, A. Theil, H.-P. Rühland, B. Willers i T. Rein, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego wydanej w dniu 6 marca 2008 r. w sprawie R 1822/2007-1;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy przedstawiający wykrzyknik dla towarów z klas 14, 18 i 25 (zgłoszenie nr 5 332 176)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾ z uwagi na to, iż zgłoszony znak towarowy posiada charakter odróżniający i nie istnieje potrzeba ochrony jego dostępności

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).